

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobkyně

Ing. J. D.,
insolvenční správkyně
zastoupené JUDr. Michalem Říhou, advokátem
se sídlem Ke Klimentce 2186/15, Praha 5,

proti

žalovanému

Ministerstvo spravedlnosti,
se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2017, č. j. MSP-6/2017-SJL-ROZ/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Usnesením Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Služba kriminální policie a vyšetřování, odbor hospodářské kriminality, 3. oddělení ze dne 24. 10. 2016, č. j. KRPA-308761/TČ-2014-000093, bylo vůči žalobkyni a dalším osobám zahájeno trestní stíhání za jednání spočívající v tom, že v době od 16. 5. 2014 do 16. 5. 2016 vedeni společným úmyslem, ke škodě věřitelů obchodní společnosti S.H.V. s.r.o., se sídlem U malvazinky 2671/28, Praha 5, odstranit majetek společnosti prostřednictvím zmanipulovaného exekučního řízení vedeného podplaceným exekutorem a správkyní závodu v exekuci. V jednání obžalované, která ve věci jednala jako správkyně závodu obchodní společnosti S.H.V. s.r.o., pověřená výkonem exekuční činnosti soudním exekutorem, byl spatřován:
 - 1.1 zločin účastenství ve formě pomoci ke zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. c), § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), f) trestního zákoníku a přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea první trestního zákoníku,
 - 1.2 zločin účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1 alinea druhá trestního zákoníku a pomoc k přečinu poškození věřitele podle § 222 odst. 1 písm. a) a odst. 3 písm. a) a b) ve spojení s § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku.
 - 1.3 zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku a zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, 3, 4 písm. a) tr. zákoníku,
2. Rozhodnutím Ministerstva spravedlnosti České republiky (dále též jen „ministerstvo spravedlnosti“ nebo „správní orgán prvního stupně“) ze dne 4. 1. 2017, č. j. MSP-204/2016-OINS-SRIS/10, bylo žalobkyni z důvodu vedeného trestního stíhání pozastaveno právo vykonávat činnost insolvenčního správce podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích (dále jen „zákon č. 312/2006 Sb.“).
3. Správní orgán prvního stupně vyšel ze zjištění, že proti žalobkyni je zahájeno trestní stíhání, a dospěl k závěru, že žalobkyně je trestně stíhaná v souvislosti s trestným činem spáchaným v postavení správce závodu obchodní společnosti podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 312/2006 Sb., tudíž se jedná o tzv. jiný úmyslný trestní čin, u něhož se pro potřeby správní úvahy o pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce vyžaduje existence ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce, která je jinak, je-li trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce, bez dalšího zákonem presumovaná.
4. Správní orgán prvního stupně uvedl, že pro exekuci postižením závodu se v exekučním řízení použije přiměřeně ustanovení zákona 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) přičemž platí, že podle § 338i odst. 1 o. s. ř. správcem soud ustanoví osobu zapsanou podle zvláštních předpisů do seznamu insolvenčních správců, výjimečně může

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

soud správcem ustanovit i osobu do tohoto seznamu nezapsanou splňuje-li podmínky pro zapsání do seznamu a jestliže s ustanovením správcem souhlasí. Z toho správní orgán dovodil, že správcem závodu může být výlučně insolvenční správce, případně osoba do seznamu insolvenčních správců nezapsaná, která však jinak splňuje podmínky zápisu podle § 6 odst. 1 zákona; odkázal na vymezení postavení správce závodu, jak je uvedeno v nálezů Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2005, sp. zn. PL ÚS 20/04 a nálezů Ústavního soudu ze dne 25. 6. 2002, PL ÚS 36/01.

5. Ministerstvo spravedlnosti uzavřelo, že svou povahou se jedná o zvláštní veřejnoprávní orgány s obdobným způsobem ustanovení - rozhodnutím státního orgánu, plnící veřejný účel v podobě omezeného veřejnosprávního zásahu do řešení majetkových vztahů, přičemž k jejich shodným znakům patří též odpovědnost správce podniku i správce insolvenčního. Podobnost výkonu funkce insolvenčního správce výkonu funkce správce závodu je tudíž značná a pro potřeby výkladu neurčitého pojmu „trestná činnost ohrožující důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce“ zcela zásadní.
6. Z popisu skutku, pro nějž byla žalobkyně stíhána, správní orgán prvního stupně dovodil, že se ho dopustila zneužitím funkce, do níž byla ustanovena, neboť se jako správce závodu obchodní společnosti S.H.V. s.r.o. podílela na neoprávněném vyvedení majetku ze společnosti, tím získala větší ekonomický prospěch a způsobila značnou škodu věřitelům, případně škodu státu či dalším subjektům; z uvedených důvodů dospěl správní orgán prvního stupně k závěru, že je namístě pozastavit právo žalobkyně vykonávat činnost insolvenčního správce, neboť skutky, pro které je stíhána svou závažností a spojitostí s výkonem uplatňování veřejné moci výraznou měrou ohrožují důvěru veřejnosti v řádný průběh insolvenčního řízení.
7. Žalobkyně podala proti rozhodnutí rozklad, o němž zamítavě rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 30. 6. 2017, č. j. MSP-6/2017-SJL-ROZ/3, žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného správní žalobu.
8. Rozsudkem ze dne 23. 11. 2020, č. j. 8A 142/2017-73, Městský soud v Praze (dále též jen „městský soud“) podanou žalobu zamítl, neboť žádnou ze vznesených žalobních námitek neshledal důvodnou. Žalobkyně podala proti tomuto rozsudku (ve znění opravného usnesení) kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 11. 2022, č. j. 8As 312/2020-42 (dále také jen jako „zrušující rozsudek“).
9. Uvedeným rozsudkem Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu ze dne 23. 11. 2020, č. j. 8A 142/2017-73, zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení z důvodů dále uvedených.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

10. V první řadě žalobkyně v podané žalobě konstatovala, že již v podaném rozkladu namítala, že ze strany správního orgánu prvního stupně došlo k nesprávnému výkladu § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 312/2006 Sb., v důsledku čehož je toto rozhodnutí nesprávné a nezákonné, neboť je založeno na nesprávné aplikaci hmotného práva a absenci konkrétního odůvodnění.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

11. Jak žalobkyně uvedla, správní orgán prvního stupně uzavřel, že zákonná podmínka způsobilosti ohrožit důvěru v řádný výkon činnosti insolvenčního správce je splněna proto, že žalobkyně měla jednat protiprávně při výkonu funkce správkyně závodu, kterážto činnost je obdobná činnosti insolvenčního správce, přičemž spáchá-li jakýkoliv trestný čin insolvenční správce při výkonu své činnosti, je bez dalšího podmínka ohrožení důvěry splněna, tj. netřeba ji vůbec zkoumat.
12. Dle mínění žalobkyně se jedná o ryzí tautologii, argumentaci kruhem, v podání správního orgánu, a navíc tato jeho tautologie je založena ne nesprávném výkladu jím aplikovaného hmotného práva.
13. Žalobkyně označila za chybný závěr, že *„Zákon automaticky předpokládá existenci ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce pouze v případech trestných činů spáchaných v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce, přičemž v těchto případech ji již správní orgán není povinen zkoumat.“*
14. Z jazykového, gramatického i logického výkladu citovaného ustanovení podle názoru žalobkyně jednoznačně vyplývá, že úmyslem zákonodárce bylo umožnit orgánu dohledu pozastavit výkon funkce insolvenčního správce v případě zahájení trestního stíhání za:
 - 1) jakýkoliv trestný čin, tj. i přečin včetně nedbalostního přečinu, pokud souvisí s výkonem činnosti insolvenčního správce,
 - 2) nebo jiný trestný čin, tentokrát ale již výlučně úmyslný,a to ovšem **v obou případech pouze tehdy**, jestliže takový trestný čin (tj. ad 1) nebo ad 2)) zároveň ohrožuje důvěru veřejnosti v řádný výkon činnosti insolvenčního správce.
15. V případě výkladu, který zastává správní orgán v rozhodnutí, když míní, že atribut ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce je u kategorie ad 1) dán bez dalšího ze zákona, žalobkyně namítla, že by se pro případ trestného činu ad 1), tedy jakéhokoliv, třeba i jen nedbalostního přečinu, spáchaného při výkonu funkce insolvenčního správce, jednalo o nepřiměřeně přísné ustanovení. Takovému výkladu nesvědčí pravidla českého pravopisu, neboť v takovém případě by musela být ve větě interpunkce - čárka v první části věty za slovem správce, tj. bylo by větným složením jednoznačně odděleno, že souvětí se skládá z věty "proti kterému je vedeno stíhání pro trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem činnosti", a pokračuje vloženým souvětím "nebo za jiný úmyslný trestný čin, pokud tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon činnosti insolvenčního správce". Zaujatý výklad je i v rozporu s pravidly české gramatiky, jelikož pokud by se dovětek "pokud tato trestná činnost ohrožuje důvěru" měl vztahovat jen k trestnému činu ad 2), podle gramatických zásad větné stavby, v daném souvětí by nemohlo být napsáno "pokud tato trestná činnost" (tj. souhrnně označený trestný čin spáchaný ve funkci nebo jiný úmyslný čin ohrožující důvěru), nýbrž by v něm muselo být uvedeno "pokud tento trestný čin ohrožuje důvěru".
16. Žalobkyně svou argumentaci podložila citací z komentáře k zákonu o insolvenčních správcích.
17. Napadené rozhodnutí žalobkyně označila za nezákonné pro absolutní nedostatek odůvodnění, když se s konkrétními námitkami proti absenci odůvodnění v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vypořádává bez dalšího jen nepravdivým konstatováním, že se tak stalo a přidává obvyklou floskuli, že „odůvodnění napadeného rozhodnutí je jasné, srozumitelné a plynou z něj právní závěry, jakož i úvahy, jimiž byl orgán I. stupně

veden“. Jak dále uvedla, pokud napadené rozhodnutí toliko odkazuje na rozhodnutí prvostupňové s tím, že je správné, řádně odůvodněné a souladné se zákonem, lze napadené rozhodnutí považovat za odůvodněné týmiž argumenty, tj. stejně jako původní rozhodnutí založené na nesprávné aplikaci hmotného práva.

18. Dalším důvodem pro závěr o nezákonnosti napadeného rozhodnutí je podle žalobkyně skutečnost, že také žalovaný shodně jako správní orgán prvního stupně se odmítá v napadeném rozhodnutí zabývat okolnostmi předmětné trestní věci, kvůli níž bylo řízení o pozastavení oprávnění vykonávat funkci insolvenčního správce zahájeno.
19. Žalobkyně míní, že text napadeného rozhodnutí (viz body 37 až 42) v tomto směru svědčí o zásadním nepochopení či spíše záměrnému opomenutí skutečného obsahu a smyslu rozkladových námitek žalobkyně.
20. Jak uvedla, důvodem pro pozastavení výkonu funkce insolvenčního správce ve smyslu § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 312/2006 Sb. není samotné zahájení trestního stíhání insolvenčního správce, ale teprve připojení další kvalifikované skutečnosti, kterou je hrozící ztráta důvěry ve výkon činnosti insolvenčního správce, resp. skutečnost, z níž lze takovou ztrátu důvěry jednoznačně dovodit. Skutečností, která je předmětem správního řízení, jíž se měl správní orgán prvního stupně a žalovaný zabývat a vůči níž se měla žalobkyně v řízení bránit, není předmět jejího trestního stíhání, nýbrž výhradně jeho vliv na schopnost žalobkyně vykonávat činnost insolvenčního správce bez ztráty důvěry (veřejnosti) v jeho řádný výkon.
21. Žalobkyně má proto za to, že povinností správního orgánu bylo i zabývat se vlastním skutkem, pro který bylo zahájeno trestní stíhání insolvenčního správce, tedy nikoliv z hlediska toho, zda se takový skutek stal, zda je trestným činem a zda lze (případně i jaký) očekávat trest pro insolvenčního správce, nýbrž z hlediska toho, zda širší skutkový děj tohoto skutku (těchto skutků) vede k závěru o ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce. Přitom nepostačí mechanický opis jednotlivých policejním orgánem zvolených právních kvalifikací. Správní orgán nemůže okolnosti trestního stíhání zcela ignorovat, a to aniž by jakkoliv předjímal závěr trestního řízení a pouštěl se do úvah o samotné trestní odpovědnosti.
22. Dotčené zákonné ustanovení hovoří o tom, že Ministerstvo spravedlnosti *může* – shledá-li, že jsou k takovému postupu dostatečné důvody – nikoliv *musí* zasáhnout a činnost insolvenčního správce, proti němuž je vedeno trestní stíhání, pozastaví. Žalobkyně není v důsledku trestního stíhání nikterak omezena v možnosti jako insolvenční správce i nadále působit. Jestliže tedy záleží na správním uvážení Ministerstva spravedlnosti, zda k pozastavení výkonu činnosti insolvenčního správce přikročí či nikoliv, je zřejmé, že zde nemůže být žádná skutečnost, při jejímž vyskytnutí by správní orgán nebyl oprávněn tuto diskreční pravomoc využít a muselo by automaticky výkon činnosti insolvenčního správce pozastavit, zahájení trestního stíhání rozhodnutím k tomu povolaným orgánem nevyjímaje.
23. Jakýkoliv závěr dovozující možnost pozastavit výkon činnosti výhradně na základě zahájení trestního stíhání, aniž by byly zohledněny další okolnosti, tedy nemůže obstát a je zjevně nezákonný a protiústavní.
24. Z tohoto důvodu žalobkyně tvrdila a namítala konkrétní skutečnosti, které měl správní orgán prvního stupně a následně žalovaný při svém rozhodování zohlednit a právní

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

argumentaci, s níž se měl vypořádat při vykládání neurčitého právního pojmu „ohrožení důvěry v řádný výkon činnosti“. Tak se ovšem nestalo a napadené rozhodnutí je i v této části zcela prosto odůvodnění.

25. Z napadeného rozhodnutí nelze zjistit, zda a případně proč mají nebo nemají dle mínění žalovaného konkrétní vznesené námitky žalobkyně či spíše konkrétní skutkové okolnosti předmětné trestní věci naopak kladný vliv na požadovanou důvěru veřejnosti i státní moci v činnost insolvenčního správce, tj. že jí neohrožují. Žalovaný explicitně uvádí, že se tím zabývat nemůže a nebude.
26. V závěru napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že jednání popsaná v usnesení o zahájení trestního stíhání, jichž se měla žalobkyně dopustit v rámci výkonu činnosti správce závodu dle § 338i odst. 1 OSŘ, *vzhledem k povaze konkrétních skutečností a závažnosti skutků* (viz body [44] až [59]) *ohrožuje důvěru v řádný výkon činnosti insolvenčního správce*. Výkon funkce insolvenčního správce během tohoto probíhajícího trestního stíhání by s sebou nesl výrazné pochyby ohledně *nestrannosti* insolvenčního správce, hrozila by ztráta důvěry v *řádnost insolvenčních řízení* a vrhlo by to *pochybnosti na celý stav insolvenčních správců*, neboť trestní stíhání tohoto charakteru by mohlo být spojováno s výkonem činnosti všech insolvenčních správců. K tomu dospěl na podkladě úvahy, že *„žalobkyně se měla dopustit jednání, které je jí kladeno za vinu, a které odpovídá několika skutkovým podstatám trestných činů, ze zjištěného motivu v postavení zvláštního veřejnoprávního orgánu“* (viz bod 60 napadeného rozhodnutí). Tuto svou úvahu přitom opírá o právní závěr (viz body 50 a 56), že *„správce závodu je zvláštním veřejnoprávním orgánem“*. Žalovaný jej činí především na podkladě konstatování, že *„správce závodu vykonává obdobné úkony se stejným účelem jako insolvenční správce v insolvenčním řízení“* (viz bod 50 napadeného rozhodnutí).
27. Žalobkyně se zaujatým výkladem nesouhlasila. Namítla, že žalovaný pomíjí zásadní odlišnosti obou institutů, pro které nelze tento zjednodušující závěr považovat za přílehlavý. Jak úprava insolvenčního správce v insolvenčním zákoně, tak i úprava správce závodu v občanském soudním řádu či exekučním řádu jsou úpravami odlišnými, komplexními a na sobě nezávislými. Zatímco činnost správce závodu směřuje pouze k prodeji závodu, činnost insolvenčního správce je zaměřena na zpeněžení celé majetkové podstaty, přičemž hlavním smyslem je poměrné uspokojení všech věřitelů z majetku tvořícího majetkovou podstatu. U výkonu rozhodnutí prodejem závodu povinného nedochází většinou k zásahům do samotné činnosti podniku, jak tomu často bývá u konkursu, ale pouze k nucené změně jeho majitele (náhrada původního vlastníka - povinného, vlastníkem novým - vydražitelem). Správce závodu nemá oprávnění činit právní úkony za povinného, pouze uděluje souhlas s právním jednáním povinného a může zřídit účet, na který dlužníci povinného platí. Správce závodu neuzavírá kupní smlouvy a neprodává majetek povinného. Exekuční řízení má individuální charakter – jeho účelem není uspokojení kolektivní, ale individuální pohledávky oprávněného. Jeho činnost má přeneseně přes exekutora charakter veřejnoprávního orgánu.
28. Oproti tomu insolvenční správce spravuje majetek dlužníka, zpeněžuje ho vlastním jménem a uspokojuje věřitele. Toto uspokojení má jednoznačně kolektivní charakter, protože pohledávky věřitelů uspokojuje poměrně, jiný princip z povahy, účelu a smyslu insolvenčního řízení ani nepřichází do úvahy. Tedy, smysl a cíl činnosti insolvenčního správce je zcela odlišný.

29. Podle žalobkyně je též nutno zdůraznit a připomenout, že ani insolvenční správce, ale ani správce závodu v exekučním řízení nemají postavení veřejnoprávního orgánu či úřední osoby, nepožívají práv ani nemohou těžit z ochrany, která je úředním osobám právním řádem poskytována.
30. Ve skutečnosti tedy hlavním pojítkem mezi správcem závodu a insolvenčním správcem je to, že správcem závodu soud ustanoví osobu zapsanou podle zvláštních předpisů v seznamu insolvenčních správců (§ 338i odst. 1 o.s.ř.) s výjimkou dle věty druhé. To ale nikoliv proto, že by měl správce závodu postavení obdobné postavení insolvenčního správce v insolvenčním řízení, nýbrž proto, že *„předpokladem k výkonu této funkce podle insolvenčního zákona a zákona o insolvenčních správcích je složení zkoušky z oblasti civilního práva hmotného a procesního, práva správního a finančního, a dále zejména z principů a fungování finančního trhu, organizace podniku (závodu), z investičních nástrojů, obchodování a jiného nakládání s těmito nástroji, z řízení podniku a účetnictví a financování podniku. Všechny předpoklady zkoušky insolvenčního správce jsou pak zárukou, že správa závodu bude zajištěna odpovědnou a odborně znalou osobou“*
31. Z toho však bez dalšího nelze uzavřít, že je-li zahájeno trestní stíhání insolvenčního správce pro jednání, kterého se měl dopustit při výkonu funkce správce závodu v exekučním řízení, jednal v pozici zvláštního veřejnoprávního orgánu, což spolu se závažností skutků (viz shora) svědčí o ohrožení důvěry v řádný výkon činnosti insolvenčního správce.
32. Žalovaný navrhl zamítnutí podané žaloby. Uvedl, že na předmětný případ aplikoval druhou hypotézu § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 312/2006 Sb., neboť dospěl k závěru, že žalobkyně byla obviněná z jiného úmyslného trestného činu. Pro naplnění neurčitého právního pojmu „ohrožení důvěry v řádný výkon činnosti insolvenčního správce“ je určující obsah usnesení o zahájení trestního stíhání; žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4As 41/2003-75.
33. Podle žalovaného správní úvahou v rámci aplikace citovaného pojmu je řádná individualizace skutečností vycházejících z obsahu trestního stíhání z hlediska ohrožení chráněného zájmu vzhledem k jejich povaze a závažnosti.
34. Z usnesení o zahájení trestního stíhání vyplývá, že žalobkyně se měla v rámci prvního skutku spolu s dalšími spoluobviněnými domluvit, že bude zastávat funkci správce společnosti S. H. V. s.r.o. v exekučním řízení, které jeden ze spoluobviněných v budoucnu iniciuje a svoji funkci bude vykonávat podle pokynů dalšího z nich takovým způsobem, aby majetek společnosti byl zpeněžen a vyveden na úkor jejích věřitelů, za což jí byl přislíben úplatek v podobě peněžní odměny. Podle pokynů spoluobviněných měla dále neoprávněně hrozit exekucí movitých věcí obchodní společnosti Komerční park Čestlice s.r.o., čímž došlo k uspokojení jednoho ze spoluobviněných mimo řádný postup insolvenčního řízení; za to měla žalobkyně obdržet odměnu jako úplatek ve výši minimálně 300 000 Kč. Ze společnosti S. H. V. pak spolu se spoluobviněným měli vyvést i další zpeněžitelný majetek, tedy solventní pohledávky, bez poskytnutí odpovídající protihodnoty.
35. V rámci druhého skutku v kontextu dohody o narovnání mezi společnostmi S. H. V. a Komerční park Čestlice mělo vystavením tří faktur dojít k neoprávněnému uplatnění režimu přenesené daňové povinnosti, přičemž společnost Komerční park Čestlice byla uvedena v omyl tím, že na jedné z těchto faktur bylo v rozporu se zněním čl. 5.7 dohody o narovnání uvedeno: „daň odvede zákazník“. Žalobkyně měla následně ostatní

spoluobviněné přesvědčovat, že zástupci společnosti Komerční park Čestlice nejsou dostatečně kompetentní a na tuto chybu tudíž nepřijdou. Sama přitom údajně věděla, že tím způsobí této společnosti škodu, protože nárok uplatnění režimu přenesené daňové povinnosti vzniká pouze u technického zhodnocení pro jiný subjekt, nikoliv pro vlastní potřebu.

36. Podle § 313 odst. 2 o.s.ř. může vystupovat více oprávněných a další přihlášení věřitelé správce závodu, který musí postupovat tak, aby byl uspokojen co největší počet oprávněných osob tj. má stejný cíl jako insolvenční správce v insolvenčním řízení.
37. Žalovaný dospěl k závěru, že jednání kladené za vinu žalobkyni, které spočívá v jednání správce závodu ke škodě dotčené obchodní společnosti a jejích věřitelů už i svou povahou je jednoznačně způsobilé ohrozit důvěru v řádný výkon činnosti insolvenčního správce.
38. Podezření, že žalobkyně přijala úplatek a byla ochotná se účastnit vyvádění peněžních prostředků ze svěřeného majetku, zároveň přímo odporuje zásadám činnosti insolvenčního správce.
39. Žalobkyně se trestné činnosti měla dopouštět úmyslně, za účelem získání ekonomického prospěchu pro svou osobu, měla způsobit značnou škodu; činnosti, která jí byla kladena za vinu, se žalobkyně měla dopouštět po dobu delší jednoho roku; žalovaný trval na tom, že jednání kladené za vinu žalobkyně odpovídá několika skutkovým podstatám trestných činů, jichž se dopustila ze zjištěného motivu v postavení zvláštního veřejnosprávního orgánu a je tedy způsobilé ohrozit důvěru v řádný výkon činnosti insolvenčního správce.

III.

Posouzení žaloby

40. Městský soud v Praze (dále též jen jako „městský soud“, nebo jen „soud“) na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, která jejich vydání předcházela, jsa vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku (§110 odst. 4 s.ř.s.). Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
41. O okolnostech zahájení řízení a vydání rozhodnutí správního orgánu není mezi účastníky sporu.
42. Žalobkyně v podaném rozkladu vznesla následující námitky:
 - Nesprávný výklad § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 312/2006 Sb.
 - Nedostatečné a nikoli řádné vyložení neurčitého právního pojmu: „činnost ohrožující důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce“.
 - Absence vypořádání polemiky žalobkyně s důvodností trestního stíhání.
 - Správní orgán se nezabýval skutkem, pro který je žalobkyně stíhána.
 - Správní orgán nezaujal žádné stanovisko k námitce žalobkyně, že zcela absentují znaky organizované zločinecké skupiny.

- Nemožnost naplnění znaků poškozování věřitele, v případě, je-li exekučně vymáhaná pohledávka, která i dle zjištění policejního orgánu v dané době existovala.
 - Zpochybnění toho, že v době nařízení exekuce nebyly zjištěné pohledávky splatné.
 - V případě skutku kvalifikovaného jako zkrácení daně, poplatku a jiné podobné platby se žalovaný nevypořádal s námitkou žalobkyně, zda lze uvést v omyl údajného poškozeného, pakliže je na faktuře výslovně a navíc kapitálkami zvýrazněna poznámka: „DAŇ ODVEDE ZÁKAZNÍK“.
 - Správní orgán prvního stupně se nevypořádal s obsáhlou argumentací žalobkyně, že přenesení daňové povinnosti bylo uskutečněno v souladu se zákonem a rozhodovací praxí finanční správy. Postup byl nad to konzultován s pracovníky správce.
43. Správní orgán prvního stupně byl povinen vypořádat vznesené námítky, aniž by se přitom musel zabývat a činit závěry o tom, zda byl spáchán trestný čin.
44. Městský soud vyšel ze zjištění, že v napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně aplikoval druhou hypotézu § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 312/2006 Sb. v rámci správní úvahy v bodech 18 až 22 napadeného rozhodnutí hodnotil povahu konkrétních okolností a pod bodem 23 až 27 napadeného rozhodnutí závažnost skutků, ze kterých byla žalobkyně obviněna. Závěry správní úvahy orgán prvního stupně shrnul v bodě 28 napadeného rozhodnutí s tím, že v tomto případě došlo k ohrožení důvěry v řádný výkon činnosti insolvenčního správce. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je jasné srozumitelné a plynou z něj právní závěry, jakož i úvahy, jimiž byl orgán prvního stupně veden.
45. K hmotněprávním námitkám žalovaný konstatoval, že správní orgán prvního stupně na předmětný případ aplikoval druhou hypotézu § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 312/2006 Sb., jelikož dospěl k závěru, že žalobkyně byla obviněna z jiného úmyslného trestného činu; proto zkoumal, zda jednání, které je žalobkyni kladeno za vinu, ohrožuje důvěru v řádný výkon činnosti insolvenčního správce. Argumentace žalobkyně, pokud jde o teleologický, jazykový a gramatický výklad § 10 odst. 1 písm. a) je proto nadbytečná, neboť rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s ní není nikterak v rozporu.
46. K namítaným okolnostem trestního stíhání žalovaný uvedl, že první podmínkou pro uložení ochranného opatření je vydání usnesení o zahájení trestního stíhání, které mohou vydat pouze orgány činné v trestním řízení. Správní orgán nezkoumá, zda je toto rozhodnutí v trestním řízení důvodné či nikoliv. Takové hodnocení je v pravomoci výhradně těchto orgánů, správní orgán si nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, opačné závěry by správním orgánům umožňoval přezkoumávat rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení, což by odporovalo základním zásadám trestního řízení.
47. Žalovaný odkázal na obdobnou úpravu vyplývající ze zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii a soudní judikaturu, která se zabývá možností pozastavení práva vykonávat činnost advokáta, citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4As 41/2003-70, konstatoval, že postačuje zjištění, že proti advokátovi bylo zahájeno trestního stíhání pro úmyslný trestný čin a tato skutečnost je patrná ze samotného usnesení o zahájení trestního stíhání. Správní orgán nemá pravomoc přezkoumávat oprávněnost důvodů pro zahájení trestního stíhání orgány činnými v trestním řízení, obdobné závěry plynou i pro insolvenčního správce.

48. Žalobkyně v podaném rozkladu namítala nenaplnění zákonných znaků trestného činu účasti na organizované zločinecké skupině, zpochybnila protiprávnost vymáhání předmětné pohledávky v exekučním řízení, zpochybnila právní kvalifikaci trestného činu poškození věřitele. U druhého skutku namítala nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost usnesení o zahájení trestního stíhání, neexistenci omylu mezi stranami a správcem daně a oprávněnost přenesení daňové povinnosti. Žalovaný trval na tom, že hodnocením těchto námitek by správní orgán přezkoumal postup orgánů činných v trestním řízení a rozvedl úvahy o trestnosti jednání účastníka. Už z těchto důvodů se s námitkami podanými v rozkladu nelze zabývat.
49. Nad rámec toho pak konstatoval, že námitky žalobkyně směřující ke zpochybnění závěrů orgánů činných v trestním řízení jsou relevantní právě v rámci trestní řízení, bude-li v důsledku těchto námitek pravomocně zastaveno trestní stíhání vedená proti žalobkyni, pozbude preventivní rozhodnutí o pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce účinnost ex lege.
50. Žalovaný ve shodě s orgánem prvního stupně konstatoval, že předmětná činnost, jíž se žalobkyně měla dopustit, nebyla páchána izolovaně, ale měla být vykonávána podle předchozích pokynů spoluobviněných tj. v rámci zločinného spolčení, k takovému závěru dospěly i orgány činné v trestním řízení. Správce závodu je zvláštním veřejnoprávním orgánem; okolnost, že takový orgán přispívá k trestné činnosti úředních osob, konkrétně ke zločinu účastenství ve formě pomoci ke zločinu zneužití pravomoci úřední osoby, označil za velmi závažnou. Podezření, že žalobkyně přijala úplatek a byla ochotna se účastnit vyvádění peněžních prostředků ze svěřeného majetku, už přímo odporuje zásadám činnosti insolvenčního správce; žalobkyně se trestné činnosti měla dopouštět úmyslně za účelem získání ekonomického prospěchu pro svou osobu, měla způsobit značnou škodu, orgány činnými v trestním řízení byla tato činnost vyhodnocena v rámci kvalifikovaných skutkových podstat, některé z nich byly kategorizovány jako zvlášť závažné zločiny, přitom se trestné činnosti měla dopouštět po dobu přesahující 1 rok. Žalovaný uzavřel, že jednání kladené žalobkyni za vinu odpovídá několika skutkovým podstatám trestných činů, kterých se měla dopustit ze zjištěného motivu v postavení zvláštního veřejnoprávního orgánu a tato jednání jsou závažností jednoznačně způsobila ohrozit důvěru v řádný výkon činnosti insolvenčního správce. Žalovaný konstatoval, že neshledal žádnou vadu napadeného rozhodnutí, jako správné je potvrdil a rozklad žalobkyně zamítl.
51. Obecně je třeba konstatovat, že dle soudní praxe je rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné, pokud z něj soud nemůže zjistit, o čem bylo rozhodnuto, jak bylo rozhodnuto, nebo proč tak bylo rozhodnuto. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle (srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 24. 9. 2003, čj. 7 A 547/2002 - 24 a ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, publ. pod č. 1112/2007 Sb. NSS). Zároveň judikatura dovodila, že nedostatečné odůvodnění správního rozhodnutí není důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí, pokud jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné. Účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí totiž není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná

ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. Klíčové tedy je, že soud může učinit úvahu o tom, zda je rozhodnutí správního orgánu po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem (rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006 - 36).

52. Povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument uplatněný v žalobě, resp. oprávněm prostředku. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 2. 2013 č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013 č. j. 7 As 182/2012-58 a ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66). Zároveň není vadou rozhodnutí, pokud nadřízený orgán odkáže na odůvodnění jím přezkoumávaného rozhodnutí, s nímž se ztotožňuje.
53. Městský soud předně konstatuje, že napadené rozhodnutí dostojí všem požadavkům kladeným na ně uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, na základě jakých skutkových zjištění žalovaný rozhodl a jaké ve věci učinil právní závěry. Městský soud proto neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro tvrzenou nepřezkoumatelnost.
54. Žalobkyně v úvodní části žaloby podává podrobný výklad § 10 odst. 1 písm. a) zákona 312/2006 Sb.
55. Podle tohoto ustanovení *ministerstvo může rozhodnout o pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce insolvenčnímu správci, proti kterému je vedeno trestní stíhání pro trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce nebo za jiný úmyslný trestný čin, pokud tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce.*
56. Jak správní orgán prvního stupně, tak i žalovaný vyšli z toho, že proti žalobkyni bylo zahájeno trestní stíhání pro *jiný úmyslný trestný čin* a pozastavit právo vykonávat činnost insolvenčního správce je přípustné pouze, *pokud tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce.*
57. Jak správně konstatoval žalovaný, jazykový, gramatický a logický výklad, který žalobkyně podává je nadbytečný, neboť správní orgány se zabývaly splněním obou uvedených podmínek. Městský soud k tomu jen pro úplnost dodává, že výklad zastávaný žalobkyní je i nesprávný, neboť zákonodárce, v tehdy účinném znění zákona č. 312/2006 Sb., v citovaném usnesení rozlišuje dvě situace, kdy lze pozastavit právo vykonávat činnost insolvenčního správce a to buď v případě, že je proti němu vedeno trestní stíhání pro trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce bez dalšího, nebo za jiný úmyslný trestný čin, pokud (současně) tato trestná činnost ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce. V podrobnostech městský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 3 As 277/2017 – 49, který se podrobně zabývá výkladem § 10 odst. 1 písm. a) bod první zákona č. 312/2006 Sb.
58. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku vytkl městskému soudu, že nevypořádal námitku žalobkyně týkající se rozlišení mezi činností správce závodu a insolvenčního správce. Jak uvedl, tato námitka míří do podstaty jednoho z nosných závěrů správních rozhodnutí. Ty stojí na východisku, že se stěžovatelka dopustila trestné činnosti v rámci funkce správce závodu, který *„vykonává obdobné úkony se stejným účelem jako insolvenční správce v insolvenčním řízení, kdy v obou případech jde o zvláštní veřejnoprávní orgány plnící veřejný účel v podobě omezeného veřejnosprávního zásahu do řešení majetkových vztahů“.*

Právě od tohoto závěru správní orgány mj. odvodily naplnění podmínky ohrožení důvěry v řádný výkon funkce insolvenčního správce. Jestliže stěžovatelka uplatnila konkrétní námitky zpochybňující citovaná východiska, bylo povinností městského soudu, aby si ujasnil, co je podstatou uplatněné argumentace a následně posoudil a přezkoumatelně vysvětlil, zda je důvodná či nikoli. Z uvedeného důvodu byl rozsudek městského soudu jako nepřezkoumatelný zrušen.

59. V napadeném rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně byla obviněna z „jiného úmyslného trestného činu“. Orgán I. stupně proto v napadeném rozhodnutí zkoumal, zda jednání, jež je žalobkyni kladeno za vinu, ohrožuje důvěru v řádný výkon činnosti insolvenčního správce. Žalobkyně se měla trestné činnosti dopustit v postavení správce závodu. Podle § 338i odst. 1 o.s.ř. správce závodu obecně vykonává obdobné úkony se stejným účelem jako insolvenční správce v insolvenčním řízení, když v obou případech jde o zvláštní veřejnoprávní orgány plnící veřejný účel v podobě omezeného veřejnosprávního zásahu do řešení majetkových vztahů.
60. Podle § 338i odst. 1 o.s.ř. má být správcem závodu zpravidla jmenován insolvenční správce a při výkonu své funkce se musí řídit občanským soudním řádem, dalšími právními předpisy a pokyny soudů.
61. Podstatou činnosti správce závodu, jak žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, je *„povinnost starat se o to, aby se majetek náležející k závodu očekávaným způsobem zvýšil, má být aktivní při účetní evidenci, sám stanovit vlastní pravidla správy závodu a vymáhat pohledávky povinného.“* (Svoboda, K., Smolík, P., Levý, J., Šínová, R. a kol: Občanský soudní řád. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 1243-1246).
62. S ohledem na skutečnost, že postižení závodu jako způsob vymáhání peněžité pohledávky v exekučním řízení má navíc obdobný účel jako insolvenční řízení, kdy dle § 338f odst. 2 o.s.ř. může vystupovat více oprávněných i další přihlášení věřitelé a správce závodu musí postupovat tak, aby se uspokojil co největší počet oprávněných osob, žalovaný uzavírá, že jeho činnost má stejný cíl jako insolvenční správce v insolvenčním řízení.
63. Na základě citovaných východisek pak žalovaný ve shodě se správním orgánem prvního stupně uzavřel, že jednání kladené žalobkyni za vinu je svou povahou jednoznačně způsobilé ohrozit důvěru v řádný výkon činnosti insolvenčního správce.
64. Ohledně této klíčové žalobní námitky pak městský uvážil takto:
65. Podle § 338 i odst. c) o.s.ř. *správce je povinen vykonávat svou funkci s odbornou péčí a odpovídá za újmu, kterou způsobil zavineným porušením svých povinností, které mu ukládá zákon nebo které mu uložil soud.*
66. Podle § 338k odst. 1 o.s.ř. *správce při výkonu své funkce postupuje podle zákona a dalších právních předpisů a podle pokynů soudů; dbá, aby po nařízení výkonu rozhodnutí nedošlo bezdůvodně ke zmenšení majetku postiženého podniku, popřípadě aby se majetek podniku očekávaným způsobem zvýšil. K řádnému zajištění majetku podniku činí vhodná opatření, zejména vyrozumí peněžní ústav, že s prostředky na účtu povinného, které slouží k provozování podniku, může povinný nakládat jen s jeho souhlasem. Vyžadují-li to okolnosti případu, může správce vyzvat dlužníky povinného, aby plnění svých peněžitých dluhů skládali na účet povinného, který za tím účelem zřídil. Zjistí-li správce, že součástí podniku je nemovitost, vyrozumí bez zbytečného odkladu příslušný katastrální úřad, že byl nařízen výkon rozhodnutí*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

postižením podniku a že povinný nesmí bez jeho souhlasu nemovitost převést na jiného, zatížit ji nebo s ní jinak nakládat.

67. V komentářové literatuře se pak k činnosti správce podniku uvádí: „*Postižení závodu se blíží insolvenčnímu řízení (konkursu, případně reorganizaci), kdy další procesní subjekt odlišný od soudu i od účastníků provádí jak právní, tak faktické úkony, které jsou v rámci postižení závodu nezbytné. Správce závodu není přitom ani jakýmsi zástupcem soudu (nejedná za soud, není soudním komisařem), ani zástupcem povinného, jehož závod spravuje – jde o specifický procesní subjekt, který v řízení vystupuje vedle soudu, do určité míry samostatně, do určité míry v podřízení soudu – v rámci tzv. dohledu, který nad ním soud vykonává (ten je vyjádřen zejména právem soudu jej kdykoli odvolat, jestliže správce neplní pokyny uložené mu soudem)*” (viz Svoboda K., Smolík P., Levý J., Šínová R. a kol. Občanský soudní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017).
68. Insolvenční správce je ve smyslu § 9 písm. d) zák. č. 186/2006 Sb., insolvenční zákon, procesním subjektem insolvenčního řízení.
69. Mezi základní podmínky pro výkon činnosti insolvenčního správce podle § 6 zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích náleží:
- a) plná způsobilost k právním úkonům,
 - b) získání vzdělání v magisterském studijním programu na vysoké škole v členském státě nebo uznání tohoto stupně vysokoškolského vzdělání členským státem,
 - c) vykonání zkoušky insolvenčního správce,
 - d) bezúhonnost,
 - e) vykonání alespoň tříleté odborné praxe v oblasti související s výkonem funkce insolvenčního správce, zejména v oblasti práva, ekonomie, daňového poradenství, účetnictví, auditu nebo řízení podniku,
 - f) uhrazený správní poplatek,
 - g) uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu, která by mohla vzniknout v souvislosti s výkonem funkce insolvenčního správce.
70. Podle § 36 odst. 1 insolvenčního zákona, *insolvenční správce je povinen při výkonu funkce postupovat svědomitě a s odbornou péčí; je povinen vyvinout veškeré úsilí, které lze po něm spravedlivě požadovat, aby věřitelé byli uspokojeni v co nejvyšší míře. Společnému zájmu věřitelů je povinen dát při výkonu funkce přednost před zájmy vlastními i před zájmy jiných osob.*
71. Z citovaného zákonného ustanovení vyplývá, že insolvenční správce je povinen vykonávat svou funkci svědomitě a s odbornou péčí. „*Konkrétní naplnění obsahu těchto pojmů nelze stanovit. Jedná se o postup správce, který je v souladu s právními předpisy, pokyny insolvenčního soudu a věřitelských orgánů a který směřuje k ochraně práv věřitelů a dalších osob dotčených dlužníkovým úpadkem, zejména pak k maximalizaci výnosu insolvenčního řízení pro věřitele dlužníka.*” (viz § 21-45 Díl 3 Insolvenční správce a další správci. In: KOZÁK, Jan, Jaroslav BROŽ, Alexandr DADAM, Antonín STANISLAV, Zdeněk STRNAD, Lukáš ZRŮST, Michal ŽIŽLA VSKÝ aj. Insolvenční zákon: Komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2022-12-28]. ASPI_ID KO182_2006CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X).
72. Je zřejmé, že výkon funkce insolvenčního správce není totožný s činností správce závodu.

73. Napadené rozhodnutí žalovaný opírá o závěr, že charakter trestné činnosti, která byla žalobkyně kladena za vinu, ohrozil důvěru v řádný výkon její funkce insolvenčního správce.
74. Městský soud připomíná, že trestná činnost, na níž se žalobkyně měla podílet, spočívala především v úmyslném a organizovaném vyvádění finančních prostředků z majetku společnosti, kterou jako ustanovený správce podniku spravovala, na úkor věřitelů této společnosti.
75. Podle § 10 odst. 1 písm. a) bod 2. zákona č. 312/2006 Sb., *Ministerstvo může rozhodnout o pozastavení práva vykonávat činnost insolvenčního správce insolvenčnímu správcí, proti kterému je vedeno trestní stíhání za jiný úmyslný trestný čin, který ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce.*
76. Z uvedeného předně vyplývá, že není podstatné, zda žalobkyně vystupovala ve funkci správce podniku, rozhodné je, zda úmyslný trestný čin, pro nějž byla stíhána, ohrožuje důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce. Jinak řečeno, zda objektivní stránka tohoto trestného činu (tj. způsob, kterým byl trestný čin spáchán a jeho následky, přičemž obligatorní znaky objektivní stránky jsou: jednání, následek trestného činu a příčinný vztah mezi jednáním a následkem) takové ohrožení implikuje.
77. Řádný výkon funkce insolvenčního správce zahrnuje:
- Svědomitý postup,
 - Odbornou péči,
 - Dosažení nejvyššího možného uspokojení věřitelů
 - Upřednostnění společného zájmu věřitelů nad zájmy vlastní a jiných osob.
78. Jestliže tedy žalobkyně měla „*spolu s dalšími spoluobviněnými domluvit, že bude zastávat funkci správce společnosti S. H. V. s.r.o. v exekučním řízení, které jeden ze spoluobviněných v budoucnu iniciuje a svoji funkci bude vykonávat podle pokynů dalšího z nich takovým způsobem, aby majetek společnosti byl zpeněžen a vyveden na úkor jejich věřitelů, za což jí byl přislíben úplatek v podobě peněžní odměny. Podle pokynů spoluobviněných měla dále neoprávněně hrozit exekucí movitých věcí obchodní společnosti Komerční park Čestlice s.r.o., čímž došlo k uspokojení jednoho ze spoluobviněných mimo řádný postup insolvenčního řízení; za to měla žalobkyně obdržet odměnu jako úplatek ve výši minimálně 300 000 Kč. Ze společnosti S. H. V. pak spolu se spoluobviněným měli vyvést i další zpeněžitelný majetek tedy solventní pohledávky bez poskytnutí odpovídající protihodnoty*“, zcela zjevně mohla zmařit uspokojení věřitelů a upřednostnit své zájmy a zájmy ostatních spolupachatelů nad společné zájmy věřitelů.
79. Skutečnost, že měla jednat v pozici správce závodu, činí toto jednání ještě závažnější, neboť se jedná o činnost kvalifikovanou. Jako správce závodu byla žalobkyně povinna postupovat tak, aby nedošlo ke zmenšení majetku jí spravovaného podniku a aby se tento majetek, lze-li to očekávat, zvýšil. Trestná činnost kladená žalobkyni za vinu však směřovala ke zmenšení tohoto majetku a tedy k možnému zhoršení postavení oprávněných osob v rámci výkonu rozhodnutí, ke snížení uspokojení jejich pohledávek.
80. Lze tedy shrnout, že v případě trestního stíhání, které je vedeno proti insolvenčnímu správcí pro trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem činnosti insolvenčního správce, je ministerstvo oprávněno pozastavit oprávnění vykonávat funkci insolvenčního správce,

aniž by zkoumalo, zda důvěra v řádný výkon funkce insolvenčního správce může být ohrožena, neboť je-li „*trestná činnost páchaná v souvislosti s výkonem určité profese, zákonitě to s sebou vždy nese existenci ohrožení důvěry v její další řádný výkon. „Je tomu tak zejména proto, že souvislost a vzájemný vztah výkonu dané profese s pácháním trestné činnosti, jakožto činnosti společensky vysoce nežádoucí, je v daném případě natolik zjevným a vzájemně si blízkým, že nelze ani uvažovat o tom, že by v důsledku jejího páchání nedocházelo k ohrožení důvěry v řádný výkon této profese“* (Richter, M., Benýšek, J., Čujan, R. a kol. *Zákon o insolvenčních správcích a předpisy související. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2018, s. 95-107). Tento závěr platí tím spíše pro profesi insolvenčního správce lišící se od jiných profesí (například od advokacie) svou veřejnoprávní povahou, s jejímž výkonem je spojena značná odpovědnost, a na jejíž výkon jsou tudíž zákonodárcem oprávněně kladeny vysoké požadavky a nároky (viz Šnoblová, Z., Němčák, V. *Insolvenční správce. Praha: Wolters Kluwer, 2014, s. 85 a s. 177-178)*“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 3 As 277/2017 – 49). Pokud je trestní stíhání vedenou za jiný úmyslný trestný čin, je rozhodná objektivní stránka tohoto trestného činu a jeho objekt, tedy společenské vztahy, zájmy a hodnoty chráněné trestním právem.*

81. Trestní stíhání žalobkyně bylo zahájeno pro:

Zločin účastenství ve formě pomoci ke zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. c), § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), f) trestního zákoníku, jehož objektem je zájem společnosti na řádném a zákonném působení orgánů veřejné moci a na činnosti jejich pracovníků v souladu s jim svěřenými pravomocemi a v mezích těchto pravomocí.

Přechin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea první trestního zákoníku, jehož objektem je zájem na řádném, nestranném a zákonném obstarávání věcí obecného zájmu, jakož i zájem na ochraně podnikatelských vztahů před úplatkářstvím.

Zločin účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1 alinea druhá trestního zákoníku, jehož objektem je zájem na zabránění vzniku těchto skupin, na potlačení jejich aktivit a na eliminaci s nimi spojeného organizovaného zločinu.

Pomoc k přechinu poškození věřitele podle § 222 odst. 1 písm. a) a odst. 3 písm. a) a b) ve spojení s § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku, jehož objektem je „*zájem na ochraně majetku v užším rozsahu než např. u trestného činu podvodu, protože jde o majetek věřitele v podobě jeho pohledávek vůči dlužníkovi (tj. vůči pachateli, resp. osobě, za niž pachatel jedná). Pachatel trestného činu poškození věřitele neútočí na tento chráněný majetek věřitele přímo, ale jen prostřednictvím v ustanovení § 222 tr. zákoníku uvedených dispozic s vlastním majetkem dlužníka. Následkem je pak škoda na cizím majetku, která spočívá v tom, že nedojde k důvodně očekávanému přírůstku majetkových hodnot ve prospěch věřitele, tj. nedojde k uspokojení jeho pohledávky, ale ke vzniku škody dochází již okamžikem naložení s majetkem dlužníka a tedy v místě, kde se tak stalo*“ (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. 7 Td 38/2018).

zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, jehož objektem je fiskální zájem státu.

zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, 3, 4 písm. a) tr. zákoníku, jehož objektem je cizí majetek.

82. Jednání žalobkyně, pro něž bylo zahájeno trestní stíhání, tedy směřovalo proti cizímu majetku, konkrétně majetku věřitelů, fiskálním zájmům státu, proti obstarávání věci obecného zájmu, k vytváření činnosti zločinecké skupiny a rovněž proti zákonnému působení orgánů veřejné moci. Žalobkyně, která byla zapsána v seznamu insolvenčních správců, se tohoto jednání měla dopustit v pozici správce podniku, jemuž zákon ukládá především postupovat s odbornou péčí a dosáhnout co nejvyššího uspokojení věřitelů.
83. Činnost žalobkyně tak zcela zjevně ohrozila důvěru v řádný výkon funkce insolvenčního správce. Žalobní námitka není důvodná a závěry napadeného rozhodnutí jsou správné.
84. Pokud jde o námitku, že správní orgány se nezabývaly předmětnou trestní věcí a žalovaný nevypořádal rozkladové námitky žalobkyně, nelze ji označit za důvodnou. Uvedený závěr stvrdil ve zrušujícím rozsudku rovněž Nejvyšší správní soud (zjm. viz body 20 až 22 rozsudku)
85. Městský soud v této záležitosti zcela souhlasí se žalovaným v tom, že správní orgány nemohou činit závěry, k nimž jsou oprávněny pouze orgány činné v trestním řízení (k tomu viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 3 As 277/2017 – 49 a ze dne 13. 8. 2020, č. j. 7As 188/2020-56).
86. Ministerstvo spravedlnosti je vázáno postupem orgánů činných v trestním řízení, přičemž s jejich závěry nemůže nijak polemizovat, či je přezkoumávat, tyto toliko přejímá. Žalovaný nepochybil, pokud rozkladové námitky žalobkyně sice přezkoumal, ale věcně se jimi nezabýval, neboť to mu nepřísluší. Na tom ničeho nemění ani formulace žalobní námitky, podle které žalobkyně nepožadovala, aby se žalovaný zabýval otázkou viny a trestu.
87. Touto otázkou se žalovaný skutečně zabývat nemůže, ostatně se jí nezabývají ani orgány činné v trestním řízení, k rozhodnutí o vině a trestu je pravomoc svěřena výlučně soudu.
88. Zákonnost trestního stíhání je oprávněn přezkoumávat státní zástupce v rámci řízení o stížnosti proti zahájení trestního řízení a v rámci své dozorové činnosti.
89. Žalovaný však nebyl oprávněn zabývat se ani konkrétními okolnostmi skutkové podstaty jednotlivých zločinů a přečinů, které byly žalobkyni kladeny za vinu, v rámci řízení o pozastavení výkonu insolvenčního správce.
90. Žalovaný má prostor pro zohlednění konkrétních okolností trestní věci v rámci správního uvážení, svěřeného mu ustanovením § 10 odst. 1 písm. a) zákona o insolvenčních správcích, jež mu neukládá pozastavit insolvenčnímu správci výkon funkce při splnění tam uvedených podmínek bez dalšího, nýbrž stanoví, že tak učinit „může“. Právě v tvrzené absenci tohoto zohlednění spočívá další žalobní námitka, která však rovněž není důvodná.
91. Žalovaný se podrobně a přesvědčivě vypořádal s okolnostmi, které je v rámci správního uvážení oprávněn a povinen přezkoumávat - zda skutkové závěry uvedené v usnesení o zahájení trestního stíhání odůvodňují pozastavení činnosti insolvenčního správce podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o insolvenčních správcích. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně je stíhána pro jednání, která měla být vykonávána podle předchozích pokynů spoluobviněných tj. v rámci zločinného spolčení, k takovému závěru dospěly i orgány činné v trestním řízení, přispívala k trestné činnosti úředních osob, konkrétně ke zločinu účastenství ve formě pomoci ke zločinu zneužití pravomoci úřední osoby, žalobkyně údajně přijala úplatek a byla ochotna se účastnit vyvádění peněžních prostředků ze svěřeného majetku, trestné činnosti se měla dopouštět úmyslně za účelem získání

ekonomického prospěchu pro svou osobu, měla způsobit značnou škodu, orgány činnými v trestním řízení byla tato činnost vyhodnocena v rámci kvalifikovaných skutkových podstat některé z nich byly kategorizovány jako zvlášť závažné zločiny, přitom se trestné činnosti měla dopouštět po dobu přesahující 1 rok. Všechny tyto okolnosti, které žalovaný zcela správně zhodnotil, musely být vzaty v úvahu v rámci rozhodnutí o pozastavení výkonu funkce insolvenčního správce.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

92. Městský soud v Praze nepokládá za důvodnou žádnou ze vznesených žalobních námitek a žalobu proto jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
93. O nákladech řízení rozhodl Městský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Ve věci úspěšnému žalovanému náleží právo na náhradu nákladů řízení. Protože však žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti náklady nevznikly, soud jejich náhradu žádnému z účastníků nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 20. prosinec 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.